

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžrk/14/2018
Identifikačné číslo spisu: 1014200771
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014200771.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): U., bytom G., právne zastúpenej JUDr. Jurajom Hadrbulcom, advokátom, AK so sídlom v Bratislave, Riečna 2, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát pôdohospodárstva, so sídlom Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: 1/ Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova ul. 36, Bratislava, 2/ Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemensova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2/18299/2014 zo dňa 28.03.2014, o kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/98/2014-38 zo dňa 18.01.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného značka: 2/18299/2014 zo dňa 28.03.2014 v spojení s prvoinštančným rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, pozemkový a lesný odbor (ďalej len tiež „prvostupňový správny orgán“) č. OU-BA-PLO-2014/5603/5356-KKO, Č. k. 1200/1992 zo dňa 11.02.2014. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvoinštančné správne rozhodnutie č. OU-BA-PLO-2014/5603/5356-KKO Č. k. 1200/1992 zo dňa 11.02.2014, ktorým sa zamietol návrh na povolenie obnovy konania a ponechalo sa v platnosti pôvodné rozhodnutie č. k. 1200/1992, zn. 1594/08/2489/2010/D, zo dňa 12.05.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.06.2010, ktorým sa rozhodlo, že žalobkyňa ako oprávnená osoba spĺňa podmienky § 4 ods. 2 a § 6 ods. 1 písm. n) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) a nepriznalo sa jej vlastnícke právo k časti pozemku p. č. 18076 v k. ú. I. o výmere 479 m², v podiely 1, s tým, že nie je dotknuté jej právo na náhradu v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. Náhradu

trov konania správny súd žalovanému a príbratým účastníkom nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že predmetom preskúmania bolo posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, a to v rozsahu vznesených žalobných námietok. Súd z obsahu podanej žaloby usúdil, že žalobkyňa podanou žalobou namietala nesprávne právne posúdenie veci, resp. nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

3. Konštatoval, že inštitút obnovy právoplatne skončeného správneho konania je výnimočným inštitútom (mimoriadnym opravným prostriedkom), ktorý môže byť úspešne uplatnený len v prípade splnenia v zákone (§ 62 ods. 1 Správneho poriadku) presne vymedzených dôvodov. Pri jej uplatnení sa musí vychádzať z toho, že právoplatnosť správnych rozhodnutí je prostriedkom zabezpečujúcim právnú istotu účastníkov konania na úseku verejnej správy. Obnova konania je primárne určená k náprave najmä skutkových omylov. Je vždy na navrhovateľovi obnovy konania, aby niektorý zo zákonných dôvodov preukázal. V danom prípade žalobkyňa nepreukázala, a to ani pri podaní svojho návrhu na obnovu konania a ani v správnej žalobe žiadny z dôvodov na obnovu konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) až e) Správneho poriadku. Neuviedla žiadne také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a zároveň ktoré sa nemohli v pôvodnom konaní uplatniť bez jej zavinenia. Taktiež ani súd žiadne takéto skutočnosti a dôkazy a ani ostatné zákonné predpoklady na povolenie obnovy konania (písm. b/ až e/ citovaného ustanovenia) nezistil. Poukazovanie na zmätočnosť postupu prvostupňového správneho orgánu pri vydávaní dvoch rozdielnych rozhodnutí dňa 12.05.2010 nie je zákonom predpokladaným dôvodom na povolenie obnovy konania. Na dôvažok, súd poukazuje na to, že prvostupňový správny orgán postupoval pri ich vydávaní plne v súlade so zákonom a žiadnu svoju povinnosť neporušil.

4. Mal za to, že z obsahu pripojeného administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že skutkový stav bol zistený v dostatočnom rozsahu na riadne posúdenie veci. Správny orgán zistil zachovanie lehoty žalobkyne na podanie návrhu na obnovu konania. Zároveň správne orgány správne právne posúdili, keď konštatovali nepreukázanie žiadneho z dôvodov obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 Správneho poriadku, keďže povoliť obnovu konania je možné len v prípade, ak sa preukáza skutočnosť uvedená v § 62 ods. 1 písm. a) až e) Správneho poriadku, čo v danom prípade jednoznačne a nespochybniteľne preukázané žiadnym spôsobom nebolo. Taktiež procesný postup správnych orgánov pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy bol plne v súlade so zákonom.

5. V ďalšom poznamenal, že v prejednávanej veci je súd názoru, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí poskytuje dostatočný základ na ich vecné preskúmanie. Skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe svojej zákonom povolenej voľnej úvahy, boli v napadnutom rozhodnutí odôvodnené dostatočným spôsobom a rozsahom, pričom žalovaný reagoval a podal zodpovedajúce vysvetlenie na v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu vznesené námietky žalobkyne o zmätočnosti postupu správnych orgánov pri vydávaní svojich dvoch rozhodnutí zo dňa 12.05.2010, ktoré každé z nich sa týkalo iného pozemku žalobkyne a preto mohla nastať situácia, ktorá aj nastala, že o každom z týchto dvoch pozemkov rozhodol prvostupňový správny orgán odlišne. Zastavil konanie o pozemku výmery 949 m² - rozhodnutie č. 1594/08/2488/2010/D, čo odôvodnil nepredložením dohody žalobkyne so Železnicami SR a keďže toto konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené, pokračuje sa v ňom a žalobkyňa bola vyzývaná konajúcim správnym orgánom. Druhým rozhodnutím č. 1594/08/2489/2010/D, právoplatným dňa 24.06.2010, správny orgán žalobkyňu nepriznal vlastnícke právo k pozemku o výmere 479 m². Toto rozhodnutie bolo predmetom návrhu žalobkyne na obnovu konania.

6. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, prečo sa žalovaný stotožnil s prvostupňovým rozhodnutím a prečo námietku žalobkyne o zmätočnosti postupu správnych orgánov z hľadiska dôvodnosti návrhu na obnovu konania vyhodnotil ako nepodstatnú. Zároveň podal dostatočné odôvodnenie svojho žalobou vytýkaného procesného postupu pri rozhodovaní o reštitučnom nároku žalobkyne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo konanie ohľadom pozemku p. č. 18076, o výmere 479 m²

bolo meritórne (právoplatne) rozhodnuté a prečo konanie k pozemku p. č. 18077/6, o výmere 949 m² bolo rozhodnuté procesným rozhodnutím (nie je právoplatné a v konaní sa ďalej pokračuje). Pre súd je rozhodujúce posúdiť, či vydané rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a v danom prípade, po zohľadnení vyššie uvedených skutočností, súd musí konštatovať, že námietkam žalobkyne nie je možné prisvedčiť.

7. Rozsudok napadla sťažovateľka kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že krajský súd sa vecou dostatočne nezaoberal a v dôsledku toho dospel k nesprávnemu právnemu záveru. Dôvodom zamietnutia správnej žaloby je skutočnosť, že sťažovateľka nepreukázala zmatečnosť postupu správnych orgánov a v konaní o obnovu konania nepreukázala taktiež žiadne nové skutočnosti. Správny súd je toho názoru, že žalobkyňa v kasačnej sťažnosti namieta nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom.

8. Opakovane uviedla, že nebolo preukázané a ani odôvodnené (a to ani v rozhodnutiach správnych orgánov a ani v rozsudku krajského súdu) prečo by procesný postup správnych orgánov vo veci mal byť správny a ako je možné, že po rozhodnutí ObPU zo dňa 12.05.2010 o nepriznaní vlastníckeho práva aj po jeho údajnej právoplatnosti so sťažovateľkou však v tejto istej veci ObPU ďalej konal a to opakovane: 10.12.2010 list ObPU, ktorým vrátil na opravu dohodu o vydaní nehnuteľností, dňa 20.04.2012 oznámenie o prijatých opatreniach k sťažnosti, kde opätovne ObPU koná v predmetnej veci, 03.04.2010, kde KPU vyhodnotil sťažnosť sťažovateľky vo veci postupu ObPU v reštitučnom konaní za opodstatnenú, 25.04.2012 ObPU predĺžil lehotu na predloženie dohody na vydanie nehnuteľnosti, 18.02.2011 ObPU opätovne predĺžil lehotu na predloženie dohody na vydanie nehnuteľnosti, 21.03.2012 ObPU vrátil dohodu o vydaní nehnuteľností na opravu.

9. Taktiež uviedla, že jej nie je jasné, ako môže ObPU evidovať predmetné konanie jednak za skončené a súčasne so sťažovateľkou do dnešného dňa v tejto veci koná. Na základe uvedeného sa sťažovateľka domnieva, že predmetné rozhodnutie zo dňa 12.05.2010 o nepriznaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nemôže byť právoplatné ani zákonné, nakoľko nemožno v jednej veci rozhodnúť dvoma rozdielnymi konečnými rozhodnutiami a navyše súčasne vo veci ďalej konať. Celé konanie je tak zmatečné a pre sťažovateľku poškodzujúce.

10. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd vôbec nevysvetlil rozpor vo vydávaní protichodných rozhodnutí orgánov štátnej správy. Obmedzil sa iba na konštatovanie, že jednotlivými rozhodnutiami štátny orgán rozhodoval o dvoch rozdielnych pozemkoch. Súčasne v odôvodnení súd uvádza, že jeho úlohou v rámci konania o preskúmanie zákonnosti je posudzovať, či správny orgán okrem iného vydal rozhodnutie v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. V tejto súvislosti si sťažovateľka dovoľuje poukázať na skutočnosť, že neobstojí tvrdenie, že správny orgán svojimi zmatečnými a protichodnými rozhodnutiami rozhodoval o dvoch odlišných pozemkoch, a teda je procesný postup podľa súdu v poriadku a správny orgán mohol rozhodovať o každom pozemku odlišne.

11. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 23.04.2018, v ktorom navrhol, aby súd kasačnú sťažnosť v zmysle ustanovenia § 461 S.s.p. zamietol ako nedôvodnú. Konštatoval, že sťažovateľka v sťažnosti neuviedla žiadnu konkrétnu skutočnosť, alebo tvrdenie, ktoré by preukazovalo omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

12. Opakované tvrdenia sťažovateľky v sťažnosti o zmatečnosti postupu správnych orgánov však nie sú jedným z taxatívne uvedených dôvodov obnovy konania podľa ustanovenia § 60 ods. 1 písm. a) až c) Správneho poriadku, preto súd žalobou napadnuté rozhodnutia správnych orgánov vo veci obnovy konania jednoznačne posúdil ako rozhodnutia zákonné, vydané na základe stavu zisteného v dostatočnom rozsahu na riadne posúdenie veci.

13. Pribratý účastník konania Slovenský pozemkový fond navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol. Železnice Slovenskej republiky sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.)

predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala sťažovateľka včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. marca 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

15. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľky a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania a bolo ponechané v platnosti pôvodné rozhodnutie o poskytnutí náhrady za pozemky a to bezodplatné prevedenie iných pozemkov vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a kvalite, ktoré nebolo možné zo zákonných dôvodov vydať, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu verejnej správy, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 62 ods. 1 Správneho poriadku, konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania;
- b) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak;
- c) nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;
- d) rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;
- e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

16. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že sťažovateľka si podaním zo dňa 18.12.1992, doručeným 21.12.1992 Pozemkovému úradu Bratislava (právnemu predchodcovi Okresného úradu Bratislava, pozemkový a lesný odbor), uplatnila reštitučný nárok na vydanie nehnuteľností - viacerých pozemkov. Prvostupňový správny orgán konal vo veci uplatneného reštitučného nároku sťažovateľky, pričom o časti p. č. 18076, k. ú. I., v súčasnosti vedenej ako p. č. 18077/6 o výmere 949 m² bolo Obvodným pozemkovým úradom v Bratislave vydané dňa 12.05.2010 rozhodnutie zn. 1200/1992, č. j. 1594/08/2488/2010/D, ktorým zastavil konanie z dôvodu neodstránenia nedostatku návrhu. Voči tomuto prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľka podala odvolanie zo dňa 03.06.2010. Krajský pozemkový úrad (druhostupňový správny orgán) svojím rozhodnutím zo dňa 20.10.2010 vyhovel podanému odvolaniu sťažovateľky a vyššie uvedené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne sa v tomto konaní ďalej konalo a sťažovateľka bola vyzvaná na predloženie dohody s povinnou osobou o vydanie nehnuteľností. Dňa 12.05.2010 Obvodný pozemkový úrad v Bratislave vydal rozhodnutie č. 1200/1992, č. j. 1594//08/2489/2010/D, ktorým rozhodol o tom, že sťažovateľka ako oprávnená osoba spĺňa podmienky § 4 ods. 2 a § 6 ods. 1 písm. n) zákona č. 229/1991 Zb. a nepriznal jej vlastnícke právo k časti pozemku p. č. 18076 v k. ú. I. o výmere 479 m², v podiely 1, s tým, že nie je dotknuté jej právo na náhradu v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb.

17. Dňa 26.04.2013 sťažovateľka doručila prvostupňovému správnenému orgánu návrh na obnovu

konania vyššie uvedeného správneho konania (Zn: 1200/1992, č. j. 1594/08/2489/2010/D).

18. O návrhu na povolenie obnovy konania rozhodol prvostupňový orgán verejnej správy Okresný úrad Bratislava, pozemkový a lesný odbor rozhodnutím č. OU-BA-PLO-2014/5603/5356-KKO, Č. k. 1200/1992 zo dňa 11.02.2014, ktorým nepovolil obnovu konania vo veci nároku na vydanie nehnuteľností: časti p. č. 18076, o výmere 479 m², druh pozemku: vinica, zapísanej v PKV č. 1752, k. ú. I., uplatnenej sťažovateľkou, a ktoré bolo ukončené rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Bratislave, ako právneho predchodcu Okresného úradu Bratislava, pozemkový a lesný odbor, č. k. 1200/1992, zn. 1594/08/2489/2010/D zo dňa 12.05.2010. Prvostupňový správny orgán v odôvodnení uviedol, že sťažovateľka dňa 21.12.1992 podala na Pozemkový úrad Bratislava reštitučný nárok k viacerým pozemkom. Dňa 12.05.2010 Obvodný pozemkový úrad v Bratislave vydal rozhodnutie č. k. 1200/1992, zn. 1594/08/2489/2010/D týkajúcej sa časti pôvodnej parcely č. 18076 o výmere 479 m² (nadobudlo právoplatnosť dňa 24.06.2010), v súčasnosti správny orgán v správnom konaní rozhoduje o druhej časti vyvlastnenej parcely o výmere 949 m², pričom konanie o tejto časti bude riešené samostatným rozhodnutím. Sťažovateľka písomným podaním zo dňa 23.03.2013 navrhla povolenie obnovy konania týkajúce sa rozhodnutia č. k. 1200/1992 zn. 1594/08/2489/2010/D zo dňa 12.05.2010.

19. Prvostupňový správny orgán v odôvodnení uviedol, že konštatoval splnenie podmienky dodržania lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Návrh považoval za nedôvodný, nakoľko z jeho obsahu nevyplývalo, že by v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa uplatniť bez zavinenia účastníka konania a sťažovateľka žiadne také skutočnosti a dôkazy neuviedla. K námietke zmätočnosti rozhodnutia správny orgán uviedol, že dňa 12.05.2010 vydal dve rozhodnutia, pričom každé z nich riešilo inú časť uplatneného nároku sťažovateľky k p. č. 18076. Rozhodnutie č. k. 1200/1992, zn. 1594/08/2489/2010/D sa týkalo časti pôvodnej parcely č. 18076 vo výmere 479 m² a nepriznalo žalobkyni vlastnícke právo, ale iba právo na náhradu. Pri tomto pozemku boli splnené podmienky na vydanie meritórneho rozhodnutia a toto nadobudlo právoplatnosť dňa 24.06.2010. Toho istého dňa 12.05.2010 bolo vydané rozhodnutie č. 1594/08/2488/2010/D, ktorým sa zastavilo konanie týkajúce sa časti pôvodnej parcely č. 18076, vo výmere 979 m² a toto rozhodnutie bolo druhostupňovým správnym orgánom (Krajský pozemkový úrad) zrušené a vrátené na ďalšie konanie, v ktorom konaní sa pokračuje.

20. Na podklade podaného odvolania voči rozhodnutiu prvostupňovému orgánu verejnej správy rozhodol žalovaný tak, že odvolanie sťažovateľky zamietol a prvoinštančné správne rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia sa v podstate stotožnil s právnym názorom vysloveným prvostupňovým orgánom verejnej správy. V ďalšom uviedol, že zastáva názor, že neboli splnené podmienky podľa ustanovenia § 62 ods. 1 Správneho poriadku na obnovu konania v predmetnej veci a podané námietky v odvolaní sú nedôvodné.

21. Krajský súd rozhodujúc o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Keďže neboli splnené zákonné predpoklady pre povolenie obnovy konania, rozhodli správne orgány správne. Z uvedených dôvodov správny súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že predmetom preskúmania je rozhodnutie orgánu verejnej správy o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania. Preto sa kasačný súd prioritne zaoberal otázkou splnenia podmienok povolenia obnovy konania.

23. V súvislosti s uvedeným považuje kasačný súd za dôležité zdôrazniť, že jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Aj v správnom práve zásadne platí princíp "rei iudicatae", ktorý znamená, že o právoplatne rozhodnutej veci nemožno znova rozhodovať, pričom sa má na zreteli nielen tzv. formálna právoplatnosť, ale aj materiálna právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované v teórii ako mimoriadne opravné prostriedky (obnova konania a preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania), ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto

postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

24. Účelom obnovy konania je odstránenie uvedených nedostatkov a vydanie nového meritórneho rozhodnutia. So zreteľom na skutočnosť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, v porovnaní s odvolaním (rozkladom) Správny poriadok ustanovuje určité obmedzenia (dôvodom obnovy môžu byť len skutočnosti ustanovené v Správnom poriadku, časové limity na uplatnenie podnetu a pod.).

25. Všeobecnými predpokladmi obnovy konania sú:

1/ existencia právoplatného rozhodnutia. Týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť rozhodnutie, ktoré nie je formálne právoplatné. Návrh na obnovu konania, ktorý by smeroval proti neprávoplatnému rozhodnutiu, by bolo treba považovať za odvolanie (rozklad). Správny poriadok nepodmieňuje uplatnenie návrhu na obnovu konania využitím riadnych opravných prostriedkov (odvolanie, rozklad);

2/ existencia aspoň jedného z taxatívne ustanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto podnet zamietnuť;

3/ existencia oprávneného subjektu, ktorý podal návrh na obnovu konania. Oprávneným subjektom na podanie návrhu na obnovu konania je len účastník pôvodného konania. Ak je účastníkov viac, je ním len ten, u ktorého sa vyskytol niektorý zo zákonných dôvodov obnovy konania. Oprávneným subjektom je aj správny orgán, ak nariaďuje obnovu z dôvodov verejného záujmu;

4/ dodržanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a to tak subjektívnej, ako aj objektívnej;

5/ neexistencia dôvodov, pre ktoré je obnova konania neprípustná. Týmito dôvodmi sú udelenie súhlasu na občianskoprávny alebo pracovnoprávny úkon, prípadne rozhodnutie vo veci osobného stavu, ak bol účastník dobromyseľný.

26. Sťažovateľka v žalobe i v kasačnej sťažnosti opakovane tvrdila, že dôvodom obnovy konania je skutočnosť, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj jeho nepreskúmateľnosti. Sťažovateľka sa domnievala, že rozhodnutie zo dňa 12.05.2010 o nepriznaní vlastníckeho práva nemohlo byť právoplatné ani zákonné, nakoľko nemožno v jednej veci rozhodnúť dvoma rozdielnymi konečnými rozhodnutiami a navyše vo veci ďalej konať. Nestotožnila sa s tvrdením žalovaného, že z jej návrhu na obnovu konania nevyšli najavo nové dôkazy alebo skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie. V návrhu na obnovu konania poukazovala na zmätočnosť, procesné chyby a protichodné konania štátneho orgánu, ktorý na jednej strane považoval vec za skončenú a zároveň s ňou konal. Podľa jej názoru v rozhodnutí sa žalovaný nijako nevysporiadal so zmätočnosťou celej procesnej situácie a návrh na obnovu konania zamietol len z dôvodu, že nevyšiel najavo nový dôkaz alebo skutočnosť, čím zmaril možnosť domáhať sa ochrany jej práv v obnovenom konaní, v ktorom by boli dodržané všetky procesné postupy.

27. Kasačný súd dáva v súvislosti s uvedeným do pozornosti, že v konaní o povolení obnovy konania nesie dôkazné bremeno vždy navrhovateľ (sťažovateľ) a to jednak pokiaľ ide o dôvody povolenia obnovy a jednak aj v súvislosti s preukázaním včasnosti podania návrhu. Nie je povinnosťou orgánu verejnej správy zisťovať dôvody pre povolenie obnovy konania - tie má zistiť, preukázať a predložiť orgánu verejnej správy účastník konania. Orgán verejnej správy po podaní návrhu má len posudzovaciu povinnosť, teda preskúmava a posudzuje, či dôvody uvádzané navrhovateľom sú dôvodmi v zmysle Správneho poriadku a zároveň, či bol návrh podaný včas.

28. V súvislosti s uvedeným kasačný súd uvádza, že sťažovateľka v priebehu konania o povolení obnovy konania zlyhala pri preukázaní existencie dôvodu obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) až e) Správneho poriadku. Sťažovateľka žiadny dôvod na povolenie obnovy konania nepreukázala ani v správnej žalobe. Neuvedla žiadne také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a zároveň, ktoré sa nemohli v pôvodnom konaní uplatniť bez jej zavinenia. Ani kasačný súd rovnako ako správny súd žiadne takéto skutočnosti a dôkazy a ani ostatné zákonné

predpoklady na povolenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. b) až e) Správneho poriadku nezistil.

29. V ďalšom považuje kasačný súd za dôležité uviesť, že poukazovanie na zmätočnosť postupu prvostupňového správneho orgánu pri vydávaní dvoch rozdielnych rozhodnutí zo dňa 12.05.2010 nie je dôvodom na povolenie obnovy konania ako vyžaduje zákonné ustanovenie Správneho poriadku. Zároveň tiež kasačný súd udáva, že prvostupňový správny orgán pri vydávaní rozhodnutí zo dňa 12.05.2010 postupoval v súlade so zákonom.

30. Vo svetle uvedeného nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky postupovať inak, ako súhlasiť s právnymi závermi orgánov verejnej správy a krajského súdu, že neboli splnené predpoklady pre povolenie obnovy konania.

31. Kasačný súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch inšancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľky a s jej vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

32. Vo svetle uvedeného považuje kasačný súd zistenie skutkového stavu na posúdenie veci za dostačujúce. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúvanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje.

33. Kasačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľky zamietol.

34. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka nevyvrátila žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inšanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky, považovať za správne.

35. Pokiaľ teda, krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľky proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľky podľa § 190 S.s.p. zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

36. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľky sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

37. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

38. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.